

ISKOLAKEZDÉSRE

„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme; jó belátása van mindenkinek, aki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig” Zsolt 111, 10

Ismét elérkeztünk a szeptember hónapba. Megnyitlakt az iskolák kapui a gyermekek előtt, s megkezdődött az a tevékenység, amelyik a legnagyobb fontosságú munka ezen a világon, mert embereket formál, lelkeket gazdagít, jellemet alakít. Talán nem tévedés az iskolákban folyó oktatónyelvelő munkát a vetés és aratás hasonlatához viszonyítani. Az iskola a magvetés színhelye. Érdekes összehasonlítani az elvetett búzaszemet a kenyérral. Ha nem tudnánk tapasztalatból, hogy abból az elvetett magból valamikor kenyér lesz, sohasem hinnénk el. Valahol ugyanez érvényes az iskolára is. Ha nem tudnánk tapasztalatból, hogy a sokszor különös és nehéz munka, amelynek árán megszerezzük az ábécének, a számolásnak s egyéb tudományoknak az ismeretét, amelyek mind-mind hozzátartoznak az élethez, a boldoguláshoz szinte úgy mint a mindennapi kenyér, talán nem is hinnénk el. Ahogyan az aratásra is várni kell, ugyanúgy az iskolában „elvetett” mag is csak bizonyos idő elmúltával hozza meg a termését. Ez a munka türelmet, odaadást, fáradozást, szorgalmas munkát igényel pedagógusoktól és gyermekektől egyaránt, s az aratás majd csak később következik be. Még azt sem modhatjuk, hogy egy esztendő múlva, mert teljes mértékben csak akkor tárul fel annak a néhány esztendei szorgalmas iskolai munkálkodásnak az eredménye, amikor már az élet is sokra tanított bennünket. Ez pedig általában akkor következik be, amikor szűknek bizonyulnak számunkra az

iskola padjai, s úgy tekintünk vissza rájuk mint hirtelen elszállt gyermekkori emlékekre. Nagyon fontos, hogy az elvetett mag milyen gyümölcsöt terem... Nem szabad elfelednünk, hogy olyan lesz a családunk, gyülekezetünk, egyházunk, nemzetünk és egész közösségünk jövője, amilyenekké a most iskolába járó gyermekek fogják tenni.

Ezért fontos a gyermekekről beszélni újra meg újra, minden esztendőben, amikor az iskolák megnyílása a gyermekek felé fordítja a figyelmünket. Arról szoltunk a bevezetőben, hogy az iskolai munka minden látszat ellenére is a legnagyobb fontosságú, mert embereket formál és jellemet alakít. Jellemformáló és lelket is gazdaggá tevő akkor lesz az iskola, ha nemcsak

tanít, hanem nevel is. Nem vonhatjuk kétségbe annak a sokféle ismeretnek az értékét, amelyeket az iskolákban tanítanak. Szükségünk van erre is mindnyájunknak, de ennél sokkal többre van szükségünk, arra amiről az idézett szentírási hely beszél: bölcsességre. Mert sohasem az a fontos, hogy mink van, hanem az, hogy hogyan és mire használjuk. Volt olyan idő - van és lesz is mindig - amikor a tudomány, az ismeret szembefordult az emberrel és ellenségévé lett, mert rosszra használta az ember az ő tudományát. Nincs az örökkévaló Istennek olyan ajándéka a mi életünkben, ami átokká ne válhatna számunkra és ellenségünk ne lehetne. Minden attól függ, hogy mire használjuk fel Isten ajándékait. Javaink, értékeink, Istentől kapott talentumaink, anyagi és szellemi kincseink, tudományunk ismereteink felhasználására a bölcsesség tanít meg bennünket. Így szeptemberben, az iskolai év küszöbén nem lehet szentebb, drágább imádságunk, nekünk lelkipásztoroknak, tanítóknak, tanároknak és gyermekeknek, mint hogyha a 90. zsoltár írójával elmondjuk mi is: „taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk”, taníts meg bennünket, Istenünk arra, hogy amit tanulunk és elsajátítunk, tebenned való hittel és a te akaratod szerint használhassuk fel.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok a bácsfeketehegy-i általános iskola tanárainak, tanítóinak és diákjainak eredményekben gazdag, sikeres iskolai évet, legyen Istenünk áldása mindannyiunk életén és szolgálatán!

